

MOLNÁR ZSOLT

Bekörfalazva

f
ü
g
g
ő
l
e
g
e
s
í
t
i
k

e
m
l
é
k
e
z
e
t
e
d
e
t

MOLNÁR ZSOLT költő (1983, Nagyvárad). Születése óta mozgássérült, tanulmányait magánúton végzi. Első kötete, *Kapaszkodom* címmel, a 2009. évi Könyvmaratonra jelent meg, a második, *De te itt maradsz* címmel, 2011-ben, a Varadinum Alapítvány kiadásában.

köréd építik a láthatatlan
hazugságfalat és megkerülhetetlen
elméd szétromboló átugorhatatlan
mindened beborító áttörhetetlen
bevehetetlen kidönthetetlen
lebonthatatlan megmászhatatlan
átfúrhatatlan kivéshetetlen
szétrepeszthetetlen szétverhetetlen
fölrobbanthatatlan és alááshatatlan

és középen végül senki sem marad

Félve kérdező

Árnyékod tengelyébe zuhan
égtájak rendezetlensége.
A megunt test felcserélődik
a lélek kormos vetületével.

Nem te vagy az, és más sem lehet.
Egy végtelen tér korlátai.
Vonatkoztatási rendszernek
mégis magadnak maradsz itt.

Körbeinog, így Naptalanul,
ezért nem tudod, hogy mi hajtja.
A változatlanság évszaka,
ami benned át- meg átalakul.

Emlékedből nézel csak kifelé,
de már az irány bizonytalan.
Ki vagy most épp, megkérdezhetnéd,
tán magadra lelsz a néma válaszbán.

Szembesülés

Átfázom a szavak dagályát.
Csendszálkák lobognak kitűzve
arcod pusztító Holdviharában.
A reggeli leszámolás műve
egy nap félhalott tántorgása.

Elmentettelek már többször is.
Oldalról nézem valóságok
időszélesítette zárt falát.
Hogy épp melyikhez közelebb állok,
önféléstől nem gondolom át.

Egyszer talán a fal elfordul,
és szemben leszek akkor terem
tűkörbe átkarcolt határával.
De léket üthetsz majd emlékemben,
hogy elszámoljak önhibámmal.